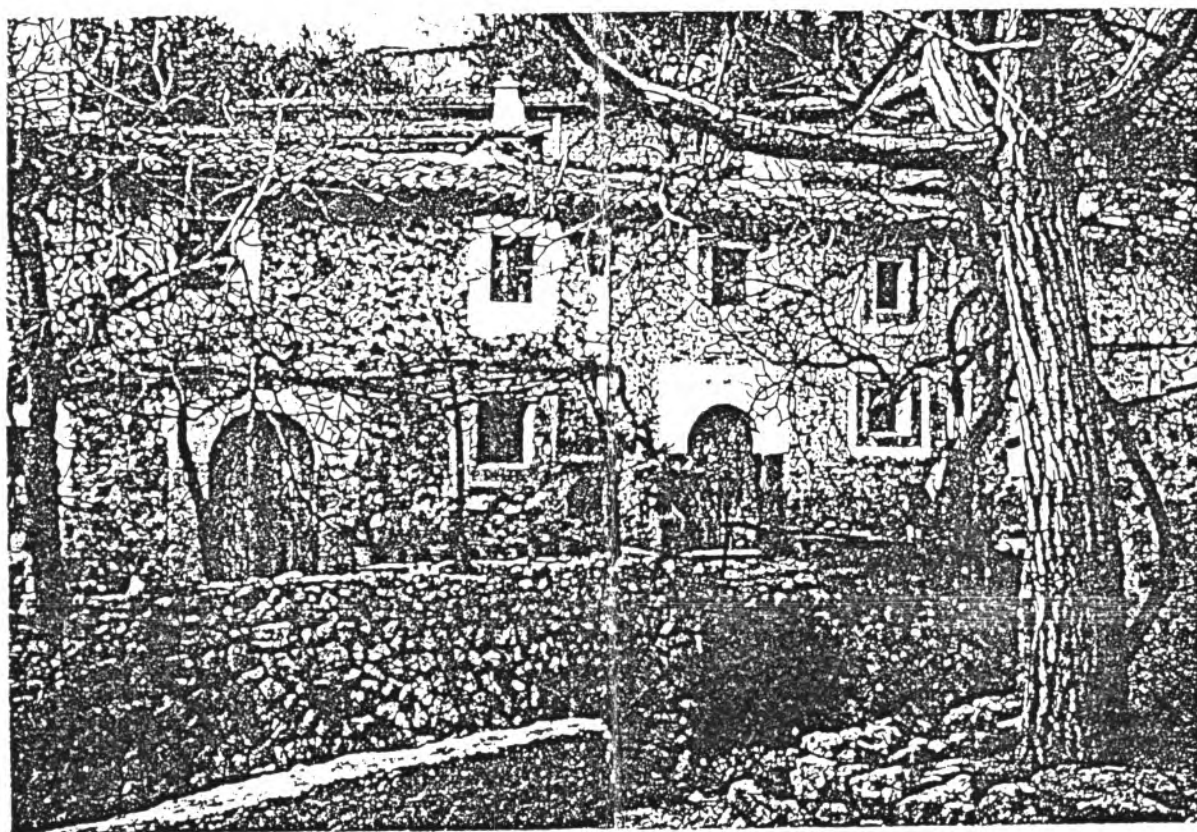

S'encruia

nº 36

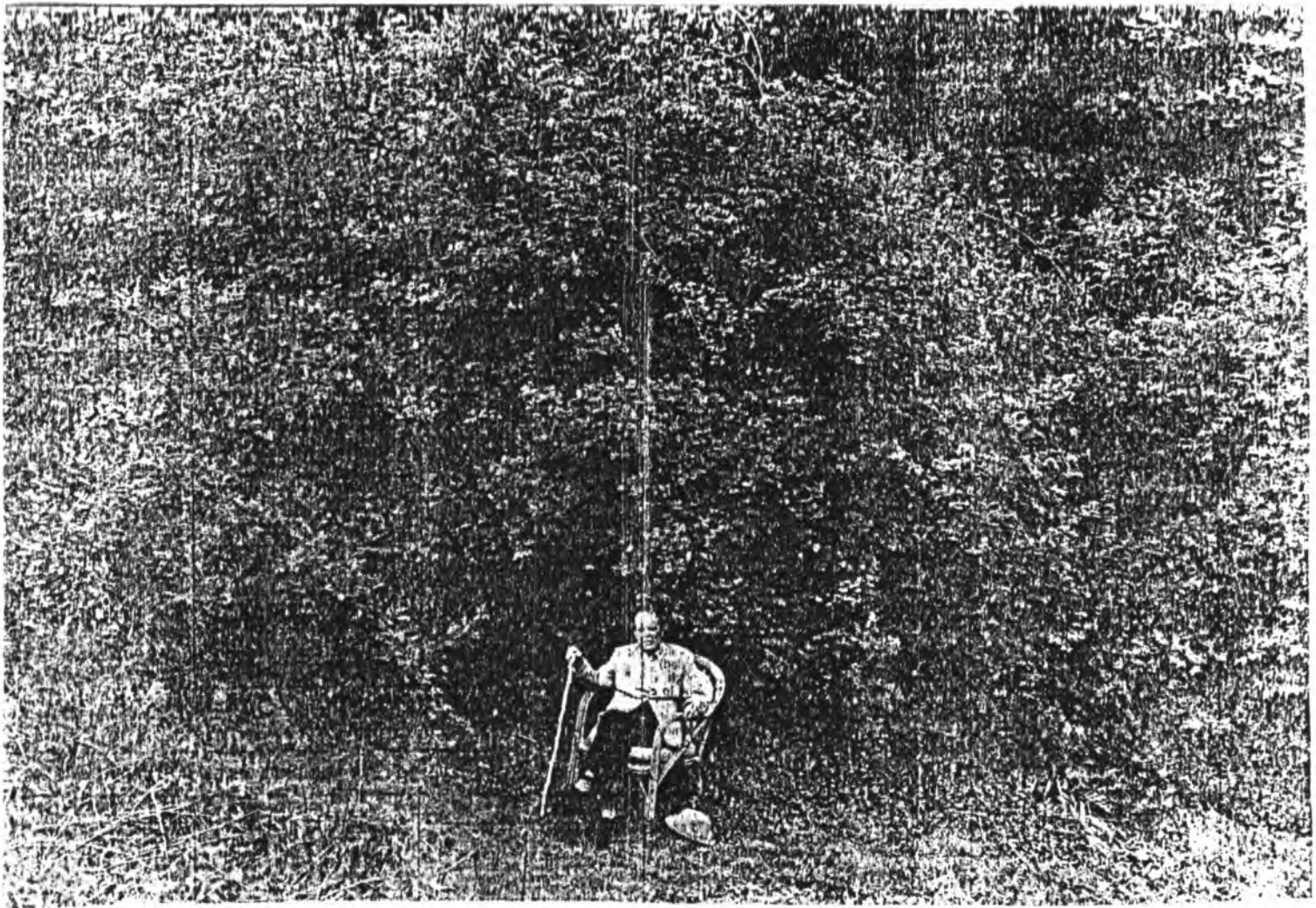

DEIA
Juliol
1.982

carrer de
Deià

**PREMSA
CORONA**

EL GRAN ROSAL

El señor Humphrey Brooke, un coleccionador especialista de antiguos rosales, sentado cerca de un gigantesco arbusto que emergió unos años atrás en la maleza al lado de su jardín en Claydon, cerca de Ipswich (Inglaterra). Es posible que este rosal sea igual a una especie suya ya prehistórica.

El arbusto, llamado FREIA "la Diosa del Rejuvenecimiento" es casi circular y posee 12 metros de extensión y es de extremo interés para los científicos.

Nadie sabe si este rosal origina una nueva variedad o si salta hacia atrás hacia la condición de sus más remotos antepasados reconocidos en unos fósiles de China de 350.000 a 500.000 años antes de Cristo. El señor Brooke cree que es una inversión de su antepasado.

"Los escaramujos son de la forma de una botella y el follaje se compone de 9 a 11 hojas y tiene las flores del mismo color rosa pálido que todos los rosales antiguos genuinos!"

El arbusto tiene espinas salvajes de una altura de tres metros como defensa contra los roedores. Produce unas 20.000 flores cada año.

El rosal tiene 24 troncos, algunos tienen el mismo diámetro que un brazo humano. En el jardín del señor Brookes hay 500 tipos diferentes de rosales antiguos. El jardín de un acre de extensión, tiene un subsuelo de creta tan duro como las rocas.

THE TIMES. 12 June 1.982

MARTIN TALLENTS.

AYUNTAMIENTO DE DEYA

E D I C T O

Aprobado inicialmente por esta Corporación el avance de planeamiento de las Normas Subsidiarias de Planeamiento de este término municipal, redactado por el Arquitecto Don Onofre Rullán Bauzá, quedan expuestas al público en la Casa Consistorial durante el plazo de un mes a partir del siguiente al de la publicación de este anuncio en el Boletín Oficial de la Provincia, pudiendo durante dicho período de tiempo y en horas de oficina ser examinadas por quienes se consideren interesados y formular las reclamaciones y observaciones = que crean pertinentes en derecho.

Deyá a 31 de Julio de 1.982
El Alcalde.-Epifanio Apezteguía.

Dia 4 : LLuna plena

Dia 12 : Quart minvant

Dia 19 : LLuna nova

Dia 26 : Quart
creixent

Junta municipal

El Pleno correspondiente al mes de Julio, se celebró el día catorce del mismo mes y con la asistencia de todos los miembros del Consistorio. Se desarrolló de acuerdo con el orden del día y que = fue el siguiente:

- LECTURA BORRADOR ACTA ANTERIOR.

- FACTURAS PRESENTADAS:

Una vez examinadas fueron aprobadas las siguientes:

- = Una de Dña. Maria Marcús de 6.980' ptas.
- = Varia de Gas y Electricidad por un importe total de 20.849' p.
- = Una de la Compañía Telefónica de 19.721' ptas.
- = Una de D. Bartolomé Oliver de 4.110' ptas.
- = Una de D. Xavier Sans de 210' ptas.
- = Una de Calzados Delta de 2.150' ptas.
- = Una de Don Bartolomé Pons Bibiloni de 150.000' ptas.

- CORRESPONDENCIA RECIBIDA

Después de su lectura el Consistorio se dio por enterado de los siguientes escritos recibidos:

= Del Consorcio para la Gestión e Inspección de las Contribuciones Territoriales de Baleares, remitiendo liquidación del Presupuesto de Gastos de 1.981.

= Del Consell Insular de Mallorca, comunicando que en sesión celebrada el día 7 de los corrientes, acordó aprobar el Plan de Obras y Servicios del año 1.982, figurando incluido este Municipio con la obra "Ampliación Cementerio". Presupuesto 6.000.000 ptas. Aportación Consell 4.500.000 ptas. y aportación Ayunt² 1.500.000' Ptas.

= Dña. Concepción Guinovart escrito aclaratorio de varias cláusulas del Testamento de su difunto esposo D. Bernardo Sanjuan, y ajuntando el donativo de un cuadro del mismo para la pinacoteca municipal.

= Escrito de la Compañía Telefónica, solicitando autorización para la instalación de una toma de tierra en S'Empaltada.

= Escrito de D. Miguel Julia comunicando que ante la imposibilidad de atender los servicios técnicos de este Ayuntamiento, ruega se acepte su dimisión como Arquitecto Técnico de esta Corporación, acordando el Ayuntamiento aceptar dicha dimisión.

= Instancia de D. Jaime Sastre Hernandez, Arquitecto Técnico, solicitando sea admitido como Aparejador para prestar sus servicios a este Ayuntamiento. La Corporación acordó aceptarle y autorizar al Sr. Alcalde para suscribir el correspondiente contrato.

- EXPEDIENTES OBRAS PARTICULARES

Fueron autorizados los siguientes:

- = Expte. nº 34/82 solicitado por D. Francisco Sancho Ripoll.
- = " " 35/82 solicitado por Dña. Margarita Castañer Delteil
- = " " 36/82 solicitado por D. Gert Kruger.
- = " " 37/82 solicitado por Dña. Catalina Colom Coll.
- = " " 38/82 solicitado por D. Jerónimo Sempere.
- = " " 39/82 solicitado por Dña. Francisca Vives Vives.
- = " " 33/82 solicitado por D. Philippe e Iris Poirrier.

- ALQUILER MAQUINA COPIADORA.

Vista la oferta efectuada por D. Antonio Salas, para el arrendamiento de una máquina copiadora, el Ayuntamiento acordó aceptar dicha oferta y autorizar al Sr. Alcalde para suscribir el corres

pondiente contrato por el periodo de un año.

- APROBACION INICIAL DE LAS NORMAS SUBSIDIARIAS.

La Corporación por unanimidad acordó aprobar inicialmente las Normas Subsidiarias de Planeamiento de este término municipal, y que sean expuestas al público.

- APROBACION PROYECTO AMPLIACION CEMENTERIO

El Ayuntamiento por unanimidad acordó aprobar el proyecto de ampliación del Cementerio Municipal redactado por los arquitectos Coll, Juncosa y Torres y exponerlo al público por espacio de quince días previo anuncio en el B. O de la Provincia.

- ACLARACION ACUERDO DE FECHA 25-11-80

El Ayuntamiento por unanimidad acordó dar aclaración a un acuerdo de este Ayuntamiento de fecha 25-11-80 en respuesta a un escrito recibido de la Sra. Delegada del Ministerio de Cultura de fecha 11-9-80. Referente a la remisión de proyectos de obras a realizar en este término municipal al Ministerio de Agricultura.

- MOCION DE LA ALCALDIA SOBRE CONJUNTOS HISTORICO- ARTISTICOS

Tras una moción presentada por la Alcaldía sobre Conjuntos Histórico Artísticos, la Corporación tomó un acuerdo sobre los términos expresados en la misma del cual, se acordó dar traslado al Excmo. Señor Gobernador Civil, al Excmo. Sr. Presidente del Consell General Interinsular, a la Delegación del Ministerio de Cultura y a todos los Ayuntamientos de la zona.

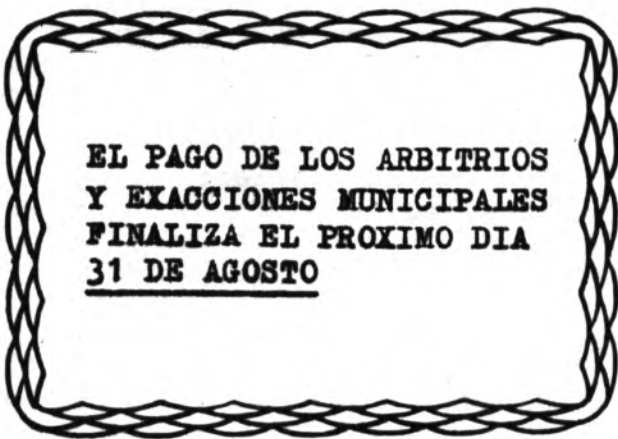
- RESPUESTA A UNA NOTA DEL PATRIMONIO HISTORICO ARTISTICO.

Sobre un comunicado hecho público a través de los medios informativos, por la Comisión Provincial del Patrimonio Histórico Artístico, relacionado con el proyecto de Ampliación y Pavimentación de la calle Pont Fresca, el Ayuntamiento acordó adoptar un acuerdo en respuesta al citado comunicado dando publicidad al mismo.

- APROBACION DEFINITIVA DEL EXPEDIENTE DE SUPLEMENTOS DE CREDITO.

Por el Ayuntamiento se aprobó definitivamente el expediente de suplementos de créditos por medio del superavit del ejercicio anterior acordándose publicar este acuerdo de aprobación definitiva en el Tablón de Anuncios y en el Boletín Oficial de la Provincia, así como su remisión a la Delegación de Hacienda de la Provincia.

Y sin otro asunto de que tratar, se levantó la sesión.

EL PAGO DE LOS ARBITRIOS
Y EXACCIONES MUNICIPALES
FINALIZA EL PROXIMO DIA
31 DE AGOSTO

XERRATORUM

DIUEN:

Que els que enguany no tenguin un depòsit d'aigua ben preparat, procurin fer es cap ben viu, ja que s'Agost se presenta ben eixugat.

Que sa societat distribuïdora d'aigües MAMASA, sembla que ha pegat de cap a dins sa bassa.

Que n'hi que perquè els mirin i per molta bestiesa es passegen amb es motors de ses barques en marxa per dins sa gent. ¿Serà per empenyar-la ja que no hi està ben abastament?

Que s'embotelladora de SEMSA hauria de menester comprar xarxes, ja que els seus camions amb ses botelles que perden són un perill pels que els van darrera per sa carretera.

Que tots aquets bergantells que es passegen amb motos tota sa vetlada seria necessari tenguessin un poc més de respecte amb els que dormen i no fer tantes animalades, i si ells no tenen coneixement a veure si els municipals les tenen un poc d'esment, que per qualque cosa cobren de s'Ajuntament.

Que tot s'hivern dins ses cabines de telèfons hi ha hagut "llostins", però just ariibar es personal d'estiu ja els han fet tots a bocins.

Que ja seria ben hora que per s'aparcament de sa cala hi passasin ses civils a fer qualque inspeccionament, perquè en es pas que anam robaràn a tota sa gent.

Que ja hi tornam esser amb ses aigües brutes des carrer de Felip Bauçà, però és que quasi no si pot passar.

NOVES

NAIXEMENTS:

Owen-Alexander WALLACE, fill de'n Bruce i de na Mar. Enhorabona.

NOCES:

Dia 23 de Juliol Jaume Mariano Reyes amb n'Antònia Vives Marcus. Molts anys i que tot els vagi be.

MORTS:

ANTONIA MARROIG RIPOLL (na Tonina Rossa) morí dia 23 de Juliol als 86 anys, després d'una llarga malaltia.

MARGALIDA VIVES MAS. (sa senyora des Moli), dia 6 de Juliol als 82 anys.

LUPLAU JANSSEN, es senyor de Can Carindo, mort a Dinamarca.

L'amo En BIEL, mort a Sóller (havia estat molts anys d'amo a Son Marroig.

Tots ells en pau descanssin i conhort i paciència per ses seves families.

Encara que amb un poc de retràs dia 15 es feu sa rifa dels "LLUMS D'OLI", els números premiats foren: 86, 37, 176, 75 y 147. A l'hora d'ara hi ha dos premis sense sortir.

A "LA GALERIA" local situat devora sa llibreria es va obrir dia 16 de Juliol una exposició de tapissos teixits a ma a Ca'n Puig a Sóller, una feina molt ben acabada i interessant, segueix ara amb una de pintura de na LEILA WARD i després es feren diferents mostres.

Fins dia 31 d'Agost hi ha temps d'anar a pagar els Arbitris Municipals, procurau anar vius, que sinó passen els cobradors executius.

En KEVIN AYERS tengué un accident pujant de sa cala amb moto, encara que no va esser res.

Pareix que s'idea de s'Ajuntament de fer berbenes en es "Parque" els dissabtes vespre no ha anat molt endavant.

Com a molts de pobles a DEIA també s'han associat els de la 3ª EDAD. Es veu que s'han pre molt seriosament això de que "la unión hace la fuerza".

El crim del "forastero"

Devers mitjan segle divuit -la versió que he vist d'aquest fet parla, exactament, de l'any 1750- vivia a Manacor un matrimoni al que Déu no havia donat fills, més sí una mica de fortuna. La gent pensava que no els mancava res, i, en conseqüència, tampoc eren freturosos d'aquesta estima popular que aleshores congriaven les persones benestants, aparentment sense problemes: a vegades no fi la massa prim, el poble, a l'hora d'endevinar si a certes cases s'hi amaga un gran mal, perquè des de sempre el poble necessita d'un grapat de símbols, en que siguen pocs, i no els vols desfer, no els vol tocar.

No era freqüent, tanmateix, tanta benestança. Aleshores tothom se coneixia, i per descomptat que quan la casa no s'obrí, que el dia que la casa romangué buida, hi hagué xerremeca per tot arreu i qui manco en sabia més hi digué. El procés era humà i, a més, manacorí; s'ha ia esvait el símbol i l'admiració s'esquinçava, re tornava el dubte, surava el per què. Tanmateix ningú no acabava d'entendre com així la parella s'havia esfumada sense dir paraula comesara havien pres altres vents sense avisar. Ningú no en tre- gué trellat de la desaparició. Potser fos per la pesta, Sant Roc ens valgui! que des de l'any passat torna a fer maig dins l'illa, potser per mal estar que hi fes en el poble, sense aigua i sense feina, qui sap si per la fam que ho abubotava tot. Tan se'n val; més prest o més tard la parella seria oblidada. Al poble, quan manco entenem un fet, quan més insòlit és el succeït, més aviat el callam com si la impotència de cadascú no es volgués posar més temps en descobert. I sols en resta la creença personal. I el silenci.

Passaren els anys, set anys asseguruen, i arribà a Manacor un home madur que parlava en castellà i possiblement di ués que havia comprat aquella vella casa tancada, perquè s'hi establí i = obrí les portes altre pic. Era un home ja de mitja edat, potser ric; segur, sí, ple de simpatia, amatent com el que més. Amb una certa deferència, el poble li deia el Forastero, tal volta no sols perquè parlàs la llengua de la nova planta sinó perquè prest es fue amic de les persones principals. A ca seva acollia aquestes forces vives del poble -el tòpic és aquí; el senyor rector, el = senyor batle, els senyors metges, el senyor apotecari, potser el senyor mestre d'escola i que sap si qualcún altre- i allà se = trempaven caçades i pescades, diversions aleshores oblidades per aquestes gents. Tot aniria de lo millor tot endevení amb lenta con- còrdia. Qui sap si fin i toto el senyor batle necessitàs del seu sebres castellans per a la correspondència amb Ciutat o el senyor rector per a desxifrar la normativa curial, gràcies sien dades a nostre senyor el rei Don Felip V, que Déu tengui per a sempre, a- mén.

Un dia el senyor rector, com de costum, passà per ca'l batle per anar a la tertúlia del Forastero, i el batle, Joan Bartomeu Bosch, li presentà un personatge nou. Es un delegat del senyor governador -diria- que ha vengut per assumptes d'administració, i com que no hi ha millor hostatge, està a ca meva. A on sinó?

Al rector li degué semblar un home simpàtic perquè tot seguit proposà al batle:

- Iddò que vengui a ca'l Forastero i riurem una estona: li direm que ha vengut a prendre'l i a dur-lo-se'n a Ciutat.

Qualcú respongué que al Forastero també li agradava anar de berbes i, dit i fet, hi anaren tots a la casa del castellà. El temps, el llarg temps d'un poble petit i enfora de remei, tenia que ser més bò de passar amb aquests coverbos, i, de fet -alei! alei!- pocs n'estarien verjos. Des de sempre, els pobles han trobat cada dia el personatge a qui assegetar.

El batle, el recot i el ciutadà prengueren carrer i arribaren a la casa del Forastero, segur que posaven cara de circumstàncies:

-Amic -era el batle qui xerrava- tenc el disgut de comunicar-li que el senyor president de l'Audiència mana que el detenguin i que el duguin a Ciutat.

- Senyor batle -respondria el Forastero- jo no he fet res mal fet i no s'ena que ve que m'empresonin.

- Cosa hi haurà quan arriba una ordre tan clara. Ho sent molt, = més s'han de complir les ordres del senyor president.

- Senyor batle, jo no he comés cap delicte.

- Qualcún n'haurà comés. Ho pensí bé i potser que amb qualche in fluència podrien aconseguir una reducció de la condemna.

La broma havia arribat massa lluny. Les bromes sempre hi arriben, massa enfora. No hi valien cucalades ni mig sonriures de complicitat. Quan la pedra està tirada ¿qui la deten?

Capvespre al poble, sense massa presses. Ni massa feines. Si era primavera, el giscar de les oronetes; si era l'estiu, l'olor dels horts no massa llunyans; si era la tardor, les campanes; si era d'hivern, el fred i la fosca. I el temps, tot el temps.

Al Forastero les mans li tremolaven. El decapvespre li davallaria dins l'ànima i enterboliria el seu pensament. L'escena fou ràpida, decisiva. Baixà el ulls i es desmantellà:

- Sí, senyor batle; aquí mateix la vaig matar i la vaig enterrar devora aquesta porta.

El capvespre, l'hora, el segle, l'instant, l'eternitat estava en febrida. Qui més qui manco hagués volgut fugir, anar-se'n lluny i mai més no tornar-ne parlar d'aquestes coses. S'havia començat amb una poqueria i de sobte esclatava la creació, l'amistat, la decència:

El batle insistí:

- ¿A qui diu vosté que va matar?

- A la meva dona.

Tots els rellotges es degueren aturar. El temps es detura per uns moments cada vegada que hi ha una confessió.

- ¿I vosté qui és?

El Forastero clouria els ulls. Sempre es cluquen els ulls, tant pel goig com per la disbauxa:

- ¿Vostès recorden aquell matrimoni que hi visqué en aquesta casa anys enrera?

Clar que sí, que tothom ho recordava.

- ¿Aquella parella que un dia, sense més, se'n va anar?

- Ho recordam, ho recordam.

- Jo soc l'home, aquell home feliç que un dia vaig matar la meva dona, cansat dels disguts que me donava. Aquí mateix la vaig deixar enterrada, aquí mateix. Ningú no ho va saber, la casa es tancà i vaig sortir de Mallorca. Lluny, els negocis me varen anar bé. Tot va anar bé fins que un dia no em quedà més remei que tornar. Tornar. Tornar aquí on la vaig matar i on la vaig deixar enterrada. El nom és fals, i el parlar. Tot es fals manco el meu crim.

Pel mes d'agost de 1760, penjaren el Forastero devers Ciutat.

LLEGENDES MANACORINES
Rafel Ferrer Massanet.

coverbos

- M.- ¡Bon dia Joanaina!
- J.- Cent gotes Margalida!. Ell feia molt de temps que no et veiem, pensa que s'altre dia en parlaven amb sa colla que anam a missa.
- M.- He estat una mèsada a ca es meu fill de Sancelles, i ja he vengut perquè hi feia una calor espantosa, que no es podia alenar, però ha estat com sortir del purgatori i pegar dins l'infern, d'ença que som aquí no he aclucat un ull. de tota s'anit. Jo m'ofeg.
- J.- Es que anys com aquest amb es vuitanta que en tenc, no n'havia vist cap mai, és espantós.
- M.- I que ho diguis, serà qüestió d'anar a nedar.
- J.- Ai filleta meva! Ara ja no és com un temps. S'altre dia sa meva filla es va encapritxar que anàs a dinar amb ells a sa cala, i ojalà no hi hagués anat. ¡Quina vergonya!, més de la mitad de dones amb ses mames enlaire i ses altres quasi quasi, em digueren que en es Canyaret tot-hom neda tal com va venir en el mon.

Una renouada d'unes barques petites que duen una peça darrera que les fa marxar i els que les menen no tenen gens de coneixement ni d'estil perquè estava ple d'infants i gent gran que nedava, però ells veng a fer voltes per enmig. No sé com no hi ha desgràcies!. També hi uns "aparatots amb una post plana i una vela de colorins i s'hi posa un damunt i un cop va cap aquí i un cop cap allà, i sempre seguit són dins s'aigua, sa veritat no els vaig veure gens de gràcia. I una canada, per dins ses

comes i per davall ses taules, compta que a una dona li havien mossegat i estava més impacientada que no sé que, i en raó però és que ses autoritats ni s'hi posen tothom fa els ulls grossos i qui dia passa, any empeny.

M.- I que vols? Tot això deu s'usar i lo que s'usa no té excusa.

J.- Que modes, ni que punyetes, lo que no saben que volen. Una gentada a dinar que venga sempentes i estirades, quan jo ho veig i pens amb es nostre temps, te'n recordes? Els homes nedaven fins en es penyal gros i ses dones en es racó de sa cala i ben alerta a passar sa retina. Una vegada que una s'atreu a fer-ho el rector en parlà es diumenge damunt sa trona. A sa cova que ens desvestiem ara ja no hi poden entrar, s'aigua arriba fins endins de tot.

I, es nostros vestits de bany?, llargs fins quasi es genolls i els dels homes amb unes bones retranques, Sa mestressa Bailona el cel sia nedava amb una camisa llarga fins els peus i els al-lots la vetlaven i quan es tirava dins la mar deien: "una paracaidas, un paracaidas"!

M.- Me'n record ben bé d'aquells arrossos amb peix que feia na Catalina Carles. Quan estaven a punt de tirar-lo dins s'olla tocaven un corn i sa gent arreplegava i pujava a dinar. Si n'hi havia molta en feien dues ton-gades. I era d'allò per a xupar-se es dits. I per darrerria peix frit amb tumbet. Allò era bon menjar. I és que tot era fet en casa no duit de Deu sap on.

J.- Ja fa anys però que començà a canviar, començaren a venir ses "belgues" per Villaverde i sa Fonda i ets homes es posaren a a desbaratar-se i ses dones a desvestir-se i ja va esser com una calça que es desfà.

M.- Podies haver entrat, ses comes ja em fan mal d'estar drete, ja fa una bona estona que predicam!

J.- Sí. Però és que d'això n'hem de parlar soles, perquè si ho dius davant es joves et mengen a picades d'agulla, ara pareix que tot està be com més merder millor.

M.- I que ho diguis! Ses meves nebodes se'n riuen de jo, però que riguin, encara que no fa rialles, tot això no les durà res de bo, me pareix que qualsevol dia el mon ferà un tro. Així no hi podem anar molts anys.

J.- Ja es veurà, noltros amb un poc de sort ja no ho veurem. Et dic ben sa veritat m'estimaria molt més no veure es cataclisme que vendrà.

M.- I jo també, encara que si aquest estiu dura molt no sé si el veurem acabar.

J.- Serà lo que Deu voldrà!

M. Ripoll i C. Rullan

FUNERAL EN NUEVA ORLEANS

Cuando llegué a Nueva Orleans, la ciudad más musical, más negra, más caliente y sudorosa de los Estados Unidos, me dirigí a la casa de unos amigos en Bourbon Street (antiguamente calle de Borbón) una calle llena de bares viejos, sucios y oscuros con fachadas de madera y por los que han pasado todos los músicos de Jazz y de Blues que pueda imaginarse, desde Louis Armstrong hasta B.B. King. Todavía hoy los consagrados de la música negra suelen aparecer en uno de estos bares, pedir prestado un instrumento a los músicos de la casa e improvisar una "jam session".

Queriendo aprovechar mi estancia en aquella ciudad de música negra, magia negra y nubarrones negros, busqué en un periódico los acontecimientos musicales que tendría la oportunidad de disfrutar. Un párrafo al pie de la última página captó mi atención: "Don Tal y Cual", uno de los ciudadanos más destacados de nuestra comunidad y el primer negro en ser registrado en el censo electoral, murió ayer atropellado por un autobús a la edad de ochenta años. Hoy será enterrado y despedido con un funeral Jazz, amenizado por el Dirty Dozen Jazz Band, que saldrá de la esquina tal a las 12 del mediodía.."

Me habían contado que solamente los negros más importantes merecían un funeral Jazz; el último había sido el profesor LongHair (Melenas), un pianista quien, hacía años había introducido la rumba en el blues, creando así un estilo que formó la base musical de los muchos "alumnos" suyos, hoy mundialmente famosos y millonarios. El murió en la miseria, seis meses antes de que yo llegara a Nueva Orleans; sin embargo miles de personas acudieron a su funeral.

Llego a la esquina mencionada en el periódico, en un barrio pobre de casa de madera, algunas remendadas con fragmentos de vallas publicitarias; la mayoría de ellas construidas sobre soportes de madera por si el gran Mississippi rompiera los "levées" que lo encauzan. La calle está varios metros por debajo del nivel del río; por el ambiente sofocante parece como si toda la ciudad quisiera volver a su estado primitivo de pantano. La esquina resulta ser—¿como no lo había adivinado?— un bar. En el porche, en las escaleras y en la acera la gente se sienta, bebe sus latas de cerveza y se abanica inutilmente; el aire es tan espeso que no hay forma de hacerlo circular. Las caras son todas negras, algunas con rasgos latinos o indios; los vestidos son de vivos colores; faldas sueltas, camisas de trabajo remangadas y cruzadas por tirantes rojos, algún que otro pie descalzo. Algunos me miran pensando: ¿y tú que pintas aquí blanchito?

Los músicos del Dirty Dozen Jazz Band (La Docena Sucia) acaban sus cervezas y el tambor empieza con un redoble pausado, preciso, militar. La procesión le sigue con un paso cansado mientras el metal entra con un tema fúnebre de armonías tristes: un blues lento. Un viejo negro desdentado y borracho, con su gorro al revés, inspecciona las latas vacías por si quedara una gota de cerveza, antes de alcanzar la cola de la procesión. En esto se abre el cielo y con un estruendo cae un torrente de agua. Inmediatamente florecen cientos de paraguas rojos, verdes y amarillos. Un redoble sincopado del tambor es contestado cómicamente por el bombo y toda la banda irrumpe alegremente con "When The Saints Go Marchin' In".

La gente engancha el ritmo y empieza a bailar, los paraguas suben y bajan, las sonrisas pintan las caras de rosa y blanco, los pies empiezan a zapatear y los culos y las caderas a moverse con soltura. Al pasar por debajo del puente de la utopista, otro redoble lento suena con un eco spulcral e impone de nuevo el orden. Otra vez se oyen las notas tristes del Blues, un recuerdo del Africa ancestral que atraviesa el ruido de los camiones que pasan sobre nuestras cabezas. En cada cruce se suman más caras negras; las blancas miran pero no se integran en la procesión. Los músicos descansan durante un par de manzanas, dejando sólo el tambor con su trrrat-tat-tat para marcar el paso. La gente se encuentra con amigos de otros barrios y comentan el tiempo, el fútbol, el beisbol, el escándalo de la semana, la personalidad del difunto. Ha terminado la lluvia pero la procesión todavía sigue teniendo que estrecharse al discurrir entre dos charcos.

Ya se distingue la silueta del cementerio entre las casas. El trombón decide que hay tiempo para otra movidita, y sin consultar con los demás se lanza a las primeras notas del "Basin Street Rag", otra marcha con "marcha". El clarinete vuela por encima de los demás instrumentos como un saltamontesamente; los pies descubren de nuevo sus alas y hasta las "black mammies" (las negras de 120 kgs. y más) sacuden sus michelines sin reparo. La gente palmea, grita y baila hasta la mismísima puerta del cementerio. La música acaba dejando otra vez sólo al tambor. En el cementerio entran los músicos, familia y amigos íntimos del fallecido; el pequeño grupo desaparece entre las tumbas. Me han explicado que aquí todo son nichos; el suelo está tan empapado que uno podría ahogarse cavando una fosa.

Han pasado cinco minutos escasos cuando de nuevo se oye el tambor que se aproxima a la gente esperando en la calle. El prebendo ha dicho lo que tenía que decir, y que siga la fiesta. Los músicos aparecen uno por uno; el que toca el bombo como si fuera una extensión de su propia barriga sonríe, se ajusta los tirantes y nos marca un bum-bidi-bum que hace mover los pies más cansados.

El rio de gente empieza a saltar calle abajo mientras el sol, que acaba de salir de un cielo recién lavado, brilla intensamente en la plata y oro de los instrumentos de viento. Pero hay un viejo saxófono oxidado en pleno éxtasis musical y loca improvisación de pura alegría, salada de vez en cuando por alguna nota ilegítima. Camina con los ojos cerrados entre las vías del tren, hacia el centro de la ciudad donde la fiesta les espera a todos.

Tomás Graves.

Cartes a s'Encruia

He pensat molt amb tú. Be saps emperò que sempre em costa fer unes retxes. Si ara ho faig és perquè he cregut oportú, que junts podrem fer qualque cosa.

¿T'he dit qualque vegada que els qui bravetjam de coneixer-te i tenir-te com amic som sempre quatre paparres? (xupar, xupar, xupar, aquesta és la funció de l'animaló).

-Quants vilatans tenen cases a sa cala?

-Qui foren els que armaren renou quan asfaltaren es camí?

Per un troç de carretera un bocí de zona verda es converteix en terreny urbà!!!

Una manbelleta ben forta per el nou aixample del poble. Tot començà quan un Sr. Militar es decidí a posar pany a unes barreres que com a tals no existien. Poc després començà la venta de solars. La construcció es du a terme sense mirar abans l'entorn natural.

-Com seran els carrers del nou aixample?

-Sabem que ja hi ha noms.

La ditxosa febre també arribà a la cucoia de la vila, els terrenys del monument també volaren i és que "Santa Rita Santa Rita lo que se da me lo cepillo".

Sàpigues que abans d'arribar a l'acord mutu, és necessari deixar unes quantes coses més clares, trob que és més prudent que en parlem i que reflexionis a davant aquestes afirmacions.

Fins a l'Agost amic.

GOSTY

Agost

Durant es quart creixent i minvant de la lluna d'Agost es bo femar els camps que han de servir per a sembrar blat, i arreballar ses sebes que s'han de guardar i després d'haver plogut sembrar tramussos, raves, nabs i cols tardanes.

Es cullen prunes, figues i préssecs i es sembren faves i borratxones. Es mira si els melicotons maduren i se'ls posa davall un bocinet de teula per a preservar-los de s'humitat de esa terra. S'ha de donar sa tercera rea a ses vinyes. S'han de regar sovint ses plantes durant aquest mes i el següent. Per a conservar el frescor va be posar palla al voltant dels troncs dels arbres joves i de les plantes que amb sa calor es poden fer mal bé. I així no serà necessari regar-les tan sovint.

Es sembren esqueixos de clavellines, trinitàries tricolors i també franceselles que floriran per sa primavera, es planten també cabesses de lliris blancs.

SANTORAL

1 Dium.	- San Alfons	17 Dima.	- San Mamés
2 Dill.	- La mare de Deu dels Angels	18 Dime.	- Santa Elena
3 Dima.	- Santa Lfídia	19 Dijo.	- San Matgí
4 Dime.	- Sant Joan M ^a Vianney	20 Diven.	- San Bernat
5 Dijo.	- Santa Maria la major	21 Diss.	- San Pío X
6 Diven.	- Transfiguració del Senyor	22 Dium.	- Santa Maria Reina
7 Diss.	- Sant Sixto	23 Dill.	- Santa Rosa de Lima
8 Dium.	- Sant Domenec de Gúzmàn	24 Dima.	- San Bartomeu
9 Dill.	- San Román	25 Dime.	- San Lluís
10 Dima.	- San Llorenç	26 Dijo.	- San Ceferino
11 Dime.	- Santa Clara	27 Diven.	- Santa Mònica
12 Dijo.	- San Gracilià	28 Dissa.	- Sant Agustí
13 Diven.	- San Poncià	29 Dium.	- Martiri de San Joan Bautista
14 Diss.	- San Demetri	30 Dill.	- San Fantino
15 Dium.	- L'Asunció de nostra Senora	31 Dima.	- San Ramón
16 Dill.	- San Esteva d'Hungria		

MACOLINS ...

- Preparau ses pessetes perque segons Mn. Merchan la visita papal ens vendrà a costar a cada espanyollo que es paga per una "quiniela".
Tiempo nº 10
- .. Es ben coneixedor que Mn. Merchan encara dorm a sa palla. No hi ha joc més ridicul que veure córrer 22 indiots darrera una pilota.
- Diu el Sr. Suarez: "Mis gobiernos hacian agua".
El Dia nº 297
- .. Bon cap per a dur capell!. Cavallet quan eres jove.... Encara vas ben pentinat, però aquí no hi plou.
- 1.300 ptes. per persona qui volgué veure en "Ray Charles" a s'auditorium de ciutat.
- .. Ben content varem quedar amb la mitja hora que va cantar. (Va de conya "Copito").
- "No sólo de ópera D. Plácido Domingo". De bona tinta. El senyor Plácido apart d'esser un gran tenor, també canta "tangos" i prest començarà amb el "jazz", flamenc, boleros, mateixes i parados.
- .. Vostè D. Plácido aviat tocarà més pitos que Rumasa posà s'abella.

PEDRANEGRA.

